

Kniha proroka Joela a laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa – číslo dvadsaťjeden

Jeff Pippenger

2025-12-31

Číslo dvadsaťjeden

A od času, keď bude odňatá ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, bude tisíc dvesto deväťdesiat dní. Daniel 12:11.

Od 22. októbra 1844 už aplikácia prorockého času nie je správnu aplikáciou proroctva pre tých, ktorí by chceli správne rozdeľovať slovo pravdy. Obdobie 1290 rokov vo verši jedenásť sa má po roku 1844 uplatňovať ako symbolické obdobie a toto uplatnenie po roku 1844, teda obdobie bez prvkov „času“, musí zachovať základné chápanie pravdy tak, ako jej bolo rozumené pred rokom 1844. Číslo 1290 predstavuje obdobie 30, po ktorom nasleduje 1260. Chápanie pred rokom 1844 bolo také, že tridsať rokov od 508 do 538 predstavovalo obdobie prípravy na to, aby antikrist začal vládnuť od roku 538 do roku 1798.

Tridsaťročný prechod je predmetom Pavlovho pojednania v 2. Tesaloničanom. Pavol neuvádza nijaký odkaz na prvok „času“, ale označuje prorocké charakteristiky toho, ako pohanstvo v priebehu tých tridsiatich rokov ustupuje pápežstvu. Potom sa začala pápežská vláda. Historické porozumenie, bez akéhokoľvek prvku času, označuje prechod od štvrtého kráľovstva biblického proroctva k piatemu kráľovstvu, po ktorom nasledoval prvý z dvoch pápežských krvavých kúpeľov, čím predobrazuje prechod šiesteho kráľovstva k trojitému zväzku draka, šelmy a falošného proroka a druhý pápežský krvavý kúpeľ.

Tridsaťročná príprava nasledovaná prorockým obdobím je prvoradým symbolom Božej zmluvy s vyvoleným ľudom. Prechod dvoch mocností počas tridsiatich rokov, po ktorom nasleduje 1260 rokov prenasledovania, je v súlade s Kristovými tridsiatimi rokmi prípravy, po ktorých nasledovalo 1260 dní spasenia. Tridsaťročná príprava antikrista bola napodobeninou Kristovej tridsaťročnej prípravy. Koniec týchto tridsiatich rokov označuje buď zmocnenie Krista pri Jeho krste, alebo zmocnenie antikrista v roku 538. Zmocnenie antikrista pochádzalo z hospodárskej a vojenskej podpory, ktorá prišla z predchádzajúceho kráľovstva, a moc vyliata na Krista prišla z predchádzajúceho kráľovstva, ktoré opustil tridsať rokov predtým.

Zlom v týchto dvoch obdobiach je označený zmocnením a zlom v týchto dvoch obdobiach, predstavených Abramom a Pavlom, sa rozpoznáva jednoduchým porovnaním. V Abramovom a Pavlovom tridsaťročnom rozlíšení bolo obdobie prípravy prvých tridsať rokov, predstavujúcich proces zmluvy, ktorý zmocnil Abramových potomkov naplniť proroctvo o otroctve v Egypte. Štyristo tridsať rokov má ďalšie symbolické rozdelenie, lebo pri správnom použití je prvých dvesto pätnásť rokov predstavených Božím zástupcom a faraónom. V prípade Jozefa a prvých 215 rokov to bol dobrý faraón a v prípade Mojžiša a druhých 215 rokov to bol zlý faraón.

Toto rozdelenie označuje dve obdobia po štyroch generáciách. Prvé štyri generácie možno položiť na druhé štyri generácie, riadok na riadok, a pritom Jozef a Mojžiš, prorocká alfa a omega, vstupujú do vzájomného vzťahu s faraónom dobrej alfy a so zlým faraónom omegy. Z tohto paralelného uvažovania možno odvodiť veľké svetlo, avšak ja iba poukazujem na to, že Abramova predpoveď o štvrtej generácii označuje dvoch svedkov štyroch generácií v priebehu 430 rokov. Toto dvojité znázornenie štyroch generácií sa nachádza v rodokmeňoch v 1. Mojžišovej 4 a 5. Keď uvažujeme o Kainovi a Sétovi ako o začiatku zoznamu pokrvných línií, zisťujeme, že od Séta po Noacha je osem generácií a že po rozdelení uprostred je tam znázornenie dvoch období po štyroch generáciách. To sa rozpoznáva v ôsmich generačných líniách Séta i Kaina.

Rodokmene v štvrtej a piatej kapitole sú podané so záverom týchto línií, ktorým je Noach. Noach je symbolom Božej zmluvy s ľudstvom, znázornenej dúhou. Abram je symbolom Božej zmluvy s vyvoleným ľudom, znázornenej obriezku. Tieto dve zmluvy sú vždy spojené a v jedenástej kapitole knihy Genezis, kde nachádzame babylonskú vežu bezprostredne po Noachovej potope, je predložený rodokmeň vedúci k Abramovi. V tomto úseku ide o desať pokolení, nie osem. V úseku, ktorý vedie k Abramovi, a v úseku, ktorý vedie k Noachovi, sú znázornené noachovská a abrahámovská zmluva.

V úryvku z jedenástej kapitoly, ktorý sa obracia k vyvolenému ľudu, nachádzame, že dve z týchto generácií sú zaťažené veľkým svetlom.

A Héber žil tridsaťštyri rokov a splodil Pelega. A Héber po splodení Pelega žil štyristo tridsať rokov a splodil synov i dcéry. A Peleg žil tridsať rokov a splodil Reua. 1. Mojžišova 11:16–19.

Odkaz na Ebera je prvou zmienkou o hebrejskom slove, ktoré je napokon stotožnené s hebrejským slovom „Hebrejec“. V rodokmeni vyvoleného ľudu sa jeden z desiatich potomkov nazýva Hebrejec, čo je označenie, pod ktorým mal byť vyvolený ľud známy. V troch veršoch sú Eber a Peleg použité na vyznačenie rozdielu vyvoleného hebrejského rodu. Eber znamená „prechod“ alebo „ten, ktorý prechádza“ a je koreňom slova „Hebrejec“. Abram je symbolom tých, ktorí prechádzajú z Babylonu do Zasl'úbenej zeme. „Peleg“ znamená „rozdelenie“ alebo „rozštiepenie“, ako sa uvádza v Genezis 10:25, kde sme informovaní, že za dní Pelega bola „zem rozdelená“.

Éber a Péleg predstavujú prorocké rozdelenie pre tých, ktorí chcú správne rozdeľovať slovo pravdy. Noachov rodokmeň vytvoril dve línie po ôsmich, ktoré predstavovali dve skupiny po štyroch pokoleniach, tak ako aj 430 rokov v Egypte. Rodokmeň v jedenástej kapitole knihy Genezis je predstavený číslom desať, nie osem, lebo je to rodokmeň vyvoleného ľudu. Vyvolený ľud je rozdelený na dve skupiny po piatich, čím sa zhoduje s podobenstvom o desiatich pannách, ktoré je podobenstvom o Božom zmluvnom ľude.

V rodokmeni toho vyvoleného ľudu meno Péleg a jeho historické naplnenie predstavujú rozdelenie dvoch tried múdrych alebo bláznivých panien práve v tom bode biblických dejín, keď bola zem rozdelená pri babylonskej veži. V zozname desiatich je Péleg piaty, lebo to je stred desiatich. Éber, Hebrej, predobrazený v Abramovi, predstavuje bláznivú pannu, ktorá prejde na druhú stranu a stane sa múdrou pannou, keď sa tieto dve triedy rozdelia pri volaní o polnoci. Éber, prvý Hebrej podľa mena, predstavuje Abrama, prvého Hebreja podľa zmluvy. Keď Pán povolal Abrama z

Babylonu, predobrazovalo to posolstvo polnočného volania, ktoré je zmocnením druhého anjela, ktorý volá mužov a ženy z Babylonu.

Podobenstvo o desiatich pannách je znázornené prostredníctvom Ebera a Pelega, ktorí predstavujú výzvu vyjsť von tesne predtým, ako deliaca čiara Pelega uzavrie dvere milosti. V prorockom vzťahu žil Eber 430 rokov po Pelegovi, ktorý potom žil 30 rokov. Prvý krok Abramovej trojnásobnej zmluvy bol znázornený prostredníctvom Ebera a Pelega. Abram, podobne ako Eber a Peleg, predstavuje deliacu čiaru medzi dvoma triedami. Pavlov dodatok k Abramovmu proroctvu je Pelegovým dodatkom k Eberovmu proroctvu. Eber ohlásil 400 rokov, ale Peleg určil 430 rokov. Peleg teda predstavoval Pavla a Pavlovo pridanie 30 rokov k 400 rokom, a Pavlova služba spočívala v tom, aby označil Pelega biblického proroctva. „Peleg“ biblického proroctva, ktorého Pavol označil, predstavoval rozdelenie národa z doslovného na duchovný.

Od Šéma po Pélega je päť potomkov a od Rúe po Abrama je päť.

A riekol Abramovi: Vezď istotne, že tvoje potomstvo bude cudzincami v krajine, ktorá nebude ich, a budú im slúžiť; a budú ich sužovať štyristo rokov. 1. Mojžišova 15:13.

Abrahámovi a jeho semenu boli dané zaslúbenia. Nehovorí: „A semenám“, ako o mnohých, ale ako o jednom: „A tvojmu semenu“, ktorým je Kristus. A toto hovorím: zmluvu, ktorú Boh v Kristovi predtým potvrdil, nemôže zákon, ktorý prišiel po štyristo tridsiatich rokoch, zrušiť tak, aby uvedené zaslúbenie zbavil platnosti. Lebo ak je dedičstvo zo zákona, nie je už zo zaslúbenia; ale Boh ho daroval Abrahámovi prostredníctvom zaslúbenia. Galat'anom 3:16–18.

Tridsať rokov starý

Ježiš mal tridsať rokov, keď začal svoju službu.

A sám Ježiš, keď začínal, mal asi tridsať rokov a bol, ako sa domnievali, synom Jozefa, ktorý bol synom Héliho. Lukáš 3:23.

Jozef začal slúžiť faraónovi v Egypte, keď mal tridsať rokov.

A Jozef mal tridsať rokov, keď stál pred faraónom, egyptským kráľom. A Jozef vyšiel spred faraóna a prešiel celou egyptskou krajinou. Genesis 41:46.

Prorok Ezechiel mal tridsať rokov, keď začal svoju službu, a jeho služba trvala dvadsaťdva rokov.

A stalo sa v tridsiatom roku, vo štvrtom mesiaci, piateho dňa mesiaca, keď som bol medzi zajatcami pri rieke Kebár, že sa otvorili nebesia a videl som videnia Božie. Ezechiel 1:1.

Ezechiel má vo svojich spisoch viac historických odkazov než ktorýkoľvek iný prorok. V Ezechielových spisoch sa nachádza trinásť priamych odkazov na určité dátumy a biblickí učenci i historici, hoci nevedomky, potvrdzujú, že jeho služba trvala dvadsaťdva rokov, hoci nevedia, že dvadsaťdva je symbolom stoštyridsaťštyritisíc.

Kráľ Dávid mal tridsať rokov, keď začal kraľovať, a kraľoval štyridsať rokov.

Dávid mal tridsať rokov, keď začal kraľovať, a kraľoval štyridsať rokov. V Hebrone kraľoval nad Júdom sedem rokov a šesť mesiacov; a v Jeruzaleme kraľoval tridsaťtri rokov nad celým Izraelom a Júdom. 2. Samuelova 5:4, 5.

Dávidova štyridsaťročná vláda je symbolickým číslom a obdobie 40 je podobné 430 rokom Abráma a Pavla, lebo tých 40 rokov je rozdelených na dve časti (7 a pol roka a 33 rokov). Dve obdobia Dávidovej štyridsaťročnej vlády majú pridanú prorockú záhadu, lebo iné biblické svedectvo zaznamenáva tieto dve obdobia ako sedem rokov a tridsaťtri rokov. Čo predstavuje dodatočných šesť mesiacov v Druhej Samuelovej a ako sa 7,5 a 33 rovná 40? Existuje prekrytie šiestich mesiacov, ktoré musí predstavovať prorockú pravdu.

A dni, počas ktorých Dávid kraľoval nad Izraelom, bolo štyridsať rokov: sedem rokov kraľoval v Hebrone a tridsaťtri rokov kraľoval v Jeruzaleme. 1 Kráľov 2,11.

22 je symbolické číslo predstavujúce spojenie božstva s ľudstvom a Ezechielova služba trvala dvadsaťdva rokov. Jozefových štrnásť rokov je rozdelených na dve obdobia po siedmich rokoch, Kristov zmluvný týždeň je rozdelený na dve rovnaké obdobia po 1260 dňoch a Dávidovo štyridsaťročné panovanie je rozdelené na dve obdobia s dodatočným symbolom, ktorý tieto dve obdobia spája.

Ježiš je Prorok, Kňaz a Kráľ. V posledných dňoch pozdvihne svoju víťaznú cirkev ako zástavu a táto cirkev je predstavovaná Kristom, prorokom, kňazom a kráľom, ktorý spojil svoje Božstvo s ľuďmi, predstavovanými prorokom Ezechielom, kňazom Jozefom a kráľom Dávidom. Štyri symboly predstavujú troch hodných mužov v peci, ktorá bola rozpálená sedemnásobne nad obyčajnú mieru, a potom sa zjavil štvrtý a bol ako Syn Boží. Pri slávnosti Nabuchodonozorovej zlatej modly bol zastúpený celý svet a všetci videli víťaznú cirkev, zloženú z ľudského proroka, ľudského kňaza a ľudského kráľa, podopieranú štvrtou Božskou osobou.

„Satan vzal svet do zajatia. Zaviedol modlársku sobotu a zdanlivo jej prisúdil veľký význam. Kresťanskému svetu odňal úctu, ktorá patrí sobote Pánovej, a obrátil ju k tejto modlárskej sobote. Svet sa klania tradícii, ľudskému prikázaniu. Ako Nabuchodonozor postavil na rovine Dúra svoju zlatú modlu a tak vyvýšil sám seba, tak aj Satan vyvyšuje seba v tejto falošnej sobote, pre ktorú ukradol odznak neba.“ Review and Herald, 8. marca 1898.

Číslo štyri

Na prorockej úrovni je štyridsať desiatkom zo štyristo Abramových a štyri sú desiatkom zo štyridsiatich. Každá prorocká charakteristika, ktorá sa nachádza v čísle štyri, musí byť v súlade so symbolikou štyridsiatky, ktorá zasa musí byť v súlade so symbolikou štyristo. V danom kontexte štyri často predstavuje „celosvetový rozsah“, čo je všeobecne známe chápanie, ale predstavuje aj „postupný vývoj“ a v niektorých kontextoch „postupné zničenie“.

Prvé štyri zo siedmich trúb predstavujú postupné zničenie Západného Ríma. Východný Rím v Konštantínopole skončil podrobením sa štyrom osmanským sultánom. Riadok za riadkom sa východný i západný Rím postupne rozpadali počas štyroch období, znázornených štyrmi trúbami, pričom boli zároveň zvrhnuté islamom piatej a šiestej trúby. Obe línie spolu označujú pád Ríma v

priebehu štyroch generácií trúb, zatiaľ čo stupňujúca sa vojna s islamom vedie k jeho konečnému zániku, keď štyria sultáni islamu získajú zvrchovanosť nad kráľovstvom. Dejiny Západu i Východu sa začali rozdelením Ríše Konštantínom v roku 330.

Štyri trúby západného Ríma sa začínajú v roku 330 a piata a šiesta trúba predstavujú moc, ktorá privádza východný Rím k pádu; aj východný Rím sa začal v roku 330. Východný aj západný Rím prispeli k dielu dosadenia pápežskej moci na trón zeme v roku 538, a tak dve línie západného a východného typologicky predstavujú dva rohy Spojených štátov, ktoré pri nedeľnom zákone opäť dosadia pápežskú moc na trón. Západný Rím je v prorockom vzťahu symbolom cirkevnictva a východný Rím je symbolom štátnictva.

V dejinách pádu západného a východného Ríma sú predstavené dejiny pápežského Ríma. Počnúc cirkvou učeníkov, predstavovanou Efezom, vedú prvé tri cirkvi k štvrtej cirkvi, ktorou je pápežstvo od roku 538 do roku 1798. V trinástej kapitole Zjavenia je pápežstvo označené ako vládnuce 42 mesiacov, po tom, čo je jeho smrteľná rana z roku 1798 uzdravená pri nedeľnom zákone. „Času už viac nebude“ po roku 1844, takže štyridsaťdva mesiacov je symbolom obdobia prenasledovania od nedeľného zákona až dovtedy, kým povstane Michael. Priekopníci chápali, že cirkvi, pečate a trúby predstavujú tri línie dejín, ktoré prebiehajú navzájom súbežne. Položenie prorockého svedectva o západnom Ríme na líniu východného Ríma a na líniu pápežského Ríma nie je prorockou aplikáciou, ktorú používali mileriti, no táto metóda neprotirečí nijakému z ich ustálených porozumení.

Verš na verš treba prvé štyri trúby položiť na dejiny predstavené piatou a šiestou trúbou, a potom líniu prvých troch cirkví, ktoré vedú k obdobiu pápežského prenasledovania predstaveného štvrtou cirkvou. Štyri trúby na prvej línii, štyria sultáni na druhej línii a štyri cirkvi na tretej línii. Číslo „štyri“ predstavuje celosvetovosť, ale predstavuje aj postupné ničenie buď občianskej, alebo náboženskej moci. To, čo predstavuje, určuje kontext.

Pri nedeľnom zákone je pápežská moc obnovená. Prvý raz, keď bolo pážstvo uvedené k moci, predchádzalo tomu tridsaťročné obdobie prípravy. V prvých štyroch cirkvách je štvrtou cirkvou pážstvo a prvou cirkvou boli učeníci, predstavení ako Efez. Prvé tri generácie kresťanskej cirkvi viedli k štvrtej cirkvi Tyatíry, ktorá je znázornená Jezábelou. Keď sa dostanete k Tyatíre, v roku 538 bol na Koncile v Orléanse prijatý nedeľný zákon, čím sa identifikuje nedeľný zákon v Spojených štátoch, keď je zahojená smrteľná rana z roku 1798.

Dejiny od roku 1798 až po nedeľný zákon v Spojených štátoch sú predstavené prvými štyrmi cirkvami. Štvrtá cirkev, Tyatira, je nedeľným zákonom a pápežským prenasledovaním, ktoré po ňom nasleduje. Prvá cirkev, Efez, cirkev, ktorá stratila svoju prvú lásku, dospela na záver štvorstupňového postupného ničenia k nedeľnému zákonu Tyatíry. Generácia, ktorá vedie k nedeľnému zákonu Tyatíry, je treťou generáciou Pergama. Tyatira predstavuje nedeľný zákon až do skončenia času milosti a Pergamos predstavuje kompromis tretej generácie, ktorý pripravuje cestu pre Tyatiru. Tretia generácia Pergama a kompromis, ktorý predstavuje, sa prvýkrát naplnili v čase Konštantína, ktorý v roku 321 vydal vôbec prvý nedeľný zákon. Spojené štáty sa začali ako baránok Efezu, ale keď Tyatiru znovu posadia na trón, hovoria ako drak.

Postupné ničenie Spojených štátov je znázornené prvými štyrmi cirkvami Zjavenia. Postupné ničenie šiesteho kráľovstva biblického prorocstva prebieha počas štyroch generácií, ktoré vedú k nedeľnému zákonu, keď šelma zo zeme hovorí ako drak. Posledná generácia je znázornená drakom, ktorý je plazom, ako v záhrade Eden; a z tohto dôvodu Ján Krstiteľ aj Ježiš nazvali poslednú generáciu starovekého Izraela „pokolením vreteníc“.

Štvrté a posledné pokolenie je buď „vyvolený rod“, predstavujúci sto štyridsaťštyri tisíc, alebo jeho protipól, pokolenie vreteníc. Jedna trieda vytvorila obraz Krista, druhá obraz šelmy — hada. Pokolenie vreteníc je priamo predstavené štyrikrát v Božom slove. Kontext pri každom odkaze je odlišný.

Keď však videl, že k jeho krstu prichádza mnoho farizejov a saducejov, povedal im: Pľuhavé hadie plemeno, kto vás upozornil, aby ste utiekli pred budúcim hnevom? Matúš 3:7.

Keby „pokolenie vreteníc“ boli jednoducho len nejaké hanlivé poznámky o niekoľkých sektách ľudí, ktorých Ján nemal rád, potom by o tomto výraze nebolo čo povedať. Ale každé slovo v Božom Slove je sväté, takže Ján tým saducejom a farizejom priradil osobitné označenie. Toto označenie je prorocky vymedzené kontextom úseku, v ktorom je vyslovené. V tomto úseku je Ján predstavený pri vykonávaní svojej služby a potom do rozprávania vstupujú saduceji a farizeji. V úvodných veršoch je Ján označený ako Izaiášov „hlas na púšti“.

V tých dňoch prišiel Ján Krstiteľ a kázal na judskej púšti hovoriac: Činite pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.

Lebo toto je ten, o ktorom hovoril prorok Izaiáš, keď povedal,

Hlas volajúceho na púšti: Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte jeho chodníky.

A ten istý Ján mal odev z ťavej srsti a okolo bedier kožený opasok; a jeho pokrmom boli kobyľky a poľný med.

Vtedy vychádzal k nemu Jeruzalem i celá Judska krajina a celý kraj okolo Jordána a dávali sa od neho krstiť v Jordáne, vyznávajúc svoje hriechy. Keď však videl, že k jeho krstu prichádza mnoho farizejov a saducejov, povedal im: Vy hadie plemeno, kto vám ukázal, ako uniknúť budúcemu hnevu? Matúš 3:2–7.

Posledná generácia starovekého Izraela je označená ako „pokolenie vreteníc“ prorokom, ktorý vyšiel z púšte. Ján je prorok, ktorý naplnil úlohu Malachiášovho posla, pripravujúceho cestu Poslovi zmluvy, a zároveň bol aj hlasom na púšti, o ktorom hovoril Izaiáš.

Ak „listy“ chápeme ako symbol, zistíme, že predstavujú „vyznanie“. Prvá zmienka sa týka Adama a Evy, ktorí si figovými listami zakrývali svoju nepravosť. Predtým boli odetí rúchom svetla, rúchom spravodlivosti, no keď oň prišli, uvedomili si, že sú nahí laodicejci, ktorí sa domnievajú, že všetko, čo potrebujú urobiť, je skryť sa za „listy vyznania“, a všetko bude v poriadku. Ďalej v tomto úseku Ján hovorí priamo proti laodicejským Židom, ktorí dôverovali, že ich zachráni Abraháмова pokrvná línia, lebo ich domýšľavosť bola jednoducho len prázdnyimi listami vyznania. Odev človeka predstavuje to, kým je.

Stromy sú symbolom ľuďí a kráľovstiev a ovocie, vetva, semeno, pôda, voda, koreň a samozrejme aj listy predstavujú samy osebe osobitné prorocké symboly, no každá z týchto právd je spojená s ostatnými symbolmi predstavenými v rozličných líniah prorockta, ktoré používajú prorocké symboly tvoriace „strom“. Prirodzene, prvou prorockou symbolikou stromu je to, že predstavuje skúšku života alebo smrti.

Jánovo poslanstvo je znázornené odevom, ktorý nosil, a pokrmom, ktorý jedol. Prorocký pokrm, ako manna na počiatku starovekého Izraela alebo Chlieb z nebies na konci, musí byť zjedený. Tento pokrm predstavuje prorocké skúšobné poslanstvo, ktoré musí byť zjedené, lebo je Kristovým telom a Jeho krvou. Odev, ktorý Ján nosil, a pokrm, ktorý jedol, stotožňujú poslanstvo a posla, ktorý pripravil cestu Kristovi. Ján je predobrazom záverečného posla, ktorý pripravuje cestu Kristovi, ktorý je Poslom zmluvy a ktorý náhle prichádza do svojho chrámu pri nedeľnom zákone. Keď k tomu dôjde, bláznivé panny, ktoré sú zároveň aj Laodicejčanmi a kúkoľom, predstavujú záverečné štvrté pokolenie tých, ktorí vyznávajú, že sú legitímnym zmluvným ľudom Abraháma, práve tak, ako to bolo u farizejov a sadukajov v čase, keď sa Ján objavil z púšte.

Ján nosil odev z ťavej srsti, kožený opasok, ktorý zahŕňal aj postrojové upevnenie, aké majú hospodárske zvieratá s jarmom. Jedol, a preto jeho poslanstvo bolo z kobyliiek, popredného symbolu islamu v Písmach, a svoje poslanstvo o islame miešal s medom.

A dom Izraela nazval jeho meno Manna; a bolo ako semeno koriandra, biele; a jeho chuť bola ako oplátok pripravených s medom. Exodus 16:31.

Manna je symbolom Božieho Slova a chutila ako med, ktorý proroci označujú za chuť poslstva, ktoré sú znázornení ako prijímajúci. Ján priniesol poslanstvo islamu, znázornené kobyľkami, opaskom z ťavej kože a ťavou srst'ou. Kobyľky aj ťava sú symbolmi islamu. Toto poslanstvo islamu bolo zmiešané s osvietením Božieho Slova, ktoré je znázornené ako „med“.

Vtedy Jonatán povedal: Môj otec uvrhol krajinu do súženia; pozrite, prosím, ako sa mi rozjasnili oči, pretože som okusil trochu tohto medu. 1 Samuelova 14:29.

Ján nepredstavoval iba poslanstvo islamu, ale prišiel z púšte, tak ako Eliáš, a Ján nejedol med, ale divý med, lebo on, podobne ako Kristus, nebol vyučovaný vtedajšími inštitúciami, ktoré mali svoj vlastný med poslstva, znázornený kvasom farizejov a saducejov. Ján jedol med z púšte, lebo bol vyučovaný Duchom Svätým mimo náboženských inštitúcií svojej doby. Typický opasok toho obdobia obsahoval pántový mechanizmus, na ktorý si človek priväzoval odev z ťavej srsti. Pánt predstavuje Jána, ktorý bol bodom obratu od pozemskej k nebeskej svätyni.

„Prorok Ján bol spájajúcim článkom medzi dvoma obdobiami. Ako Boží predstaviteľ vystúpil, aby ukázal vzťah zákona a prorokov ku kresťanskému obdobiu. Bol menším svetlom, po ktorom malo nasledovať väčšie. Jánova myseľ bola osvietená Duchom Svätým, aby mohol šíriť svetlo na svoj ľud; no nijaké iné svetlo nikdy nesvietilo ani nebude svietiť na padlého človeka tak jasne ako to, ktoré vyžarovalo z učenia a príkladu Ježiša. Kristus a Jeho poslanie boli pochopené iba matne, ako boli predobrazené v tienistých obetiach. Ani sám Ján ešte úplne nechápal budúci, nesmrteľný život skrze Spasiteľa.“ Túžba vekov, 220.

Pántový odev Jána je uvedený práve v bode Kristovho krstu, ktorý bol bodom obratu, znázorneným miestom, kde Ján krstil. To miesto sa nazývalo Bethabara, čo znamená „brod“ alebo „prievoz“, a je to práve miesto, ktorým staroveký Izrael vstúpil do Zasľúbenej zeme, keď vychádzal z púšte, tak ako to urobil aj Ján.

Samozrejme, hnutie stoštyridsiatich štyritisíc je to, čo Ján predstavuje, no my iba poukazujeme na to, že keď bol Ježiš pokrstený, bola to tá generácia, ktorú on i Ján nazvali „plemenom vreteníc“. Ježiš prišiel zvelebiť Boží zákon Desiatich prikázaní a on vnukol každé slovo v Biblii, takže keď nazýva poslednú generáciu starovekého Izraela plemenom vreteníc, veľmi dobre vie, že druhé prikázanie určuje súd vykonávaný na treťom a štvrtom pokolení.

Tretie a štvrté pokolenie predstavujú postupný súd, ktorý sa končí vo štvrtom pokolení, čo je pokolenie vreteníc. Kristov krst je predobrazom 11. septembra. Laodicejské pokolenie adventistov siedmeho dňa sa od toho času nachádza vo svojom poslednom pokolení. Jánovo poslanstvo farizejom a saducejom bolo laodicejským poslanstvom.

Keď však videl, že k jeho krstu prichádza mnoho farizejov a saducejov, povedal im,

Vy plemeno vreteníc, kto vás varoval, aby ste ušli pred budúcim hnevom?

Prinášajte teda ovocie hodné pokánia. A nemyslite si, že môžete hovoriť sami v sebe: Abraháma máme za otca.

Lebo hovorím vám, že Boh je schopný aj z týchto kameňov vzbudiť deti Abrahámovi.

A teraz je sekera priložená aj ku koreňu stromov; preto každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, sa vyťína a hádza do ohňa. Ja vás veru krstím vodou na pokánie; ale ten, ktorý prichádza po mne, je mocnejší než ja; nie som hoden nosiť mu obuv. On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom. Jeho vejačka je v jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky; ale plevy spáli neuhasiteľným ohňom.

Vtedy prišiel Ježiš z Galiley k Jordánu za Jánom, aby sa od neho dal pokrstiť. Matúš 3:7–13.

Ježiš prišiel z Galiley, ktorá symbolizuje bod obratu v zhode s Jánovým opaskovým závesom a významom Betabary. Jánovo dielo pripravovania cesty sa vtedy zmenilo na Kristovo dielo potvrdzovania zmluvy. Tridsať rokov prípravy sa skončilo a začali sa tri a pol roka pred krížom a po ňom.

Jánovo poslanstvo bolo varovaním pred prichádzajúcim hnevom pri zničení Jeruzalema, zničení, ktoré zároveň predstavuje aj koniec sveta a sedem posledných rán. Toto varovné poslanstvo bolo zasadené do kontextu islamu a bolo prednesené mužom, ktorý nielen naplnil Malachiášovho posla, ktorý pripravuje cestu, a Izaiášov hlas na púšti, ale aj Eliášovo poslanstvo, lebo Jánov odev zodpovedal Eliášovmu tak, ako Jánovo poslanstvo zodpovedalo Eliášovmu.

A povedal im: Aký bol ten muž, ktorý vyšiel oproti vám a povedal vám tieto slová?

Odpovedali mu: Bol to chlpatý muž a okolo bedier mal kožený opasok. I povedal: To je Eliáš Tišbijijský. 2 Kings 1:7, 8.

Keby sa boli pýtali na Jána, a nie na Eliáša: „Aký to bol človek?“, dostali by odpoveď: „Bol to chľapatý muž a okolo bedier bol prepásaný koženým opaskom.“ Celá šesťmesačná služba Jána je predstavená v pasáži, kde je osobitne označená a vymedzená posledná, štvrtá generácia.

Laodicejské posolstvo im priamo útočí na vyznávanie, že sú Božím zmluvným ľuďom; varuje ich pred prichádzajúcim hnevom, znázorneným sekerou udierajúcou na korene stromov. Posolstvo zahŕňalo aj to, že Kristus dokončí proces skúšania, ktorý sa začal s Jánom. Neskôr v Matúšovi Ježiš takisto nazýva Židov „vreteničím plemenom“ a nadväzuje na Jánovu tému vytínania stromu a vysvetľuje prečo.

Buď urobte strom dobrým i jeho ovocie dobrým; alebo urobte strom zlým i jeho ovocie zlým; lebo strom sa pozná po ovoci. Plemeno vreteníc, ako môžete hovoriť dobré veci, keď ste zlí? Lebo z hojnosti srdca hovoria ústa. Dobrý človek z dobrého pokladu srdca vynáša dobré veci, a zlý človek zo zlého pokladu vynáša zlé veci. Ale hovorím vám, že z každého daromného slova, ktoré ľudia povedia, budú vydávať počet v deň súdu. Lebo podľa svojich slov budeš ospravedlnený a podľa svojich slov budeš odsúdený. Matúš 12:33–37.

Deň súdu je podľa druhého prikázania vo štvrtom pokolení. Súd je založený na posolstve, ktoré hovoríme, a toto posolstvo vychádza z nášho srdca. Práve posolstvo, ktoré hovoríme, odhaľuje, či sme Petrovým „vyvoleným rodom“, alebo „plemenom zmijí“. Obe triedy sa zjavujú pri závere skúšobného procesu, keď Kristus, ako muž s metlou, vymetá svoju podlahu. Tak ako olej v podobenstve o desiatich pannách, aj posolstvo je predstavované buď zlým, alebo dobrým srdcom. Kristov výrok dodáva, že toto plemeno zmijí, ktoré je štvrtým a posledným pokolením, hľadá znamenie, a jediné znamenie, ktoré mu bude dané, je znamenie Jonáša.

Vtedy mu niektorí zo zákonníkov a farizejov odpovedali: Učiteľ, chceme od teba vidieť znamenie. On im však odpovedal a riekol: Zlé a cudzoložné pokolenie hľadá znamenie; ale znamenie mu nebude dané, iba znamenie proroka Jonáša. Lebo ako bol Jonáš tri dni a tri noci v bruchu veľryby, tak bude Syn človeka tri dni a tri noci v lone zeme. Mužovia Ninive povstanú na súde s týmto pokolením a odsúdia ho, pretože činili pokánie na Jonášovo kázanie; a hľa, tu je niekto väčší ako Jonáš. Kráľovná juhu povstane na súde s týmto pokolením a odsúdi ho, lebo prišla od končín zeme, aby počula múdrosť Šalamúna; a hľa, tu je niekto väčší ako Šalamún. Matúš 12:38–42.

Kristus označil Židov za pokolenie vreteníc a používa obrazy súdu, ako je Jonášovo posolstvo a posolstvo Šalamúnovej múdrosti. Ježiš podľa kontextu a prostredníctvom dvoch svedkov určuje, že pokolenie vreteníc je štvrté pokolenie, lebo vo štvrtom pokolení sa súd dovŕšuje.

Sto štyridsaťštyri tisíc sú zástavou, čiže znamením posledných dní, tak ako je ním Boží zákon a sobota. Znamenie Jonášovo je znamením vzkriesenia, ktorým pre Židov v Kristových dňoch a dobe bol Jeho krst, keď zostúpil Duch Svätý, znázornený holubicou. Jonáš znamená „holubica“. Jonáš, Ján Zjavovateľ, Daniel, Jozef a Lazár predstavujú sto štyridsaťštyri tisíc, ktorí sú vzkriesení z toho, že boli tri a pol dňa mŕtvi na ulici. V tom bode majú prejsť od laodicejcov k filadelfským, a tak sa stať ôsmym, ktorý je zo siedmich. Jonáš predstavuje krst, lebo bol vrhnutý do vody a symbolicky zomrel, keď ho pohltila veľryba. Potom bol vzkriesený, ako aj Ján, keď ho vytiahli z vriaceho oleja, a ako Daniel, keď ho vyviedli z jamy levov, a ako Jozef, keď ho vytiahli z cisterny,

ako aj Lazár, spečat'ujúci zázrak v čase Kristovom. Židia nevideli znamenie Jonášovo, predstavené Kristovým vzkriesením, o nič jasnejšie, než adventizmus vidí znamenie 11. septembra, ktoré je znamením Jonášovým.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto témach.

„Bremeno výstrahy, ktoré má teraz prísť k Božiemu ľudu, blízke i ďalekému, je posolstvo tretieho anjela. A tí, ktorí sa usilujú porozumieť tomuto posolstvu, nebudú Pánom vedení k takému výkladu Slova, ktorý by podkopával základ a odstránil piliere viery, ktorá urobila adventistov siedmeho dňa tým, čím sú dnes. Pravdy, ktoré sa rozvíjali vo svojom poriadku, ako sme postupovali po línii proroctva zjaveného v Božom slove, sú pravdou, posvätnou, večnou pravdou aj dnes. Tí, ktorí v minulých dejinách našej skúsenosti krok za krokom prechádzali túto pôdu a videli reťaz pravdy v proroctvách, boli pripravení prijať a poslúchnuť každý lúč svetla. Modlili sa, postili, skúmali a hľadali pravdu ako skryté poklady a vieme, že Duch Svätý nás učil a viedol. Bolo predkladaných mnoho teórií, nesúcich zdanie pravdy, ale boli tak premiešané s nesprávnymi vyloženými a nesprávnymi použitými textami Písma, že viedli k nebezpečným bludom. Veľmi dobre vieme, ako bol každý bod pravdy ustanovený a spečatený Duchom Svätým Božím. A po celý čas bolo počuť hlasy: ‚Tu je pravda,‘ ‚Ja mám pravdu; nasledujte ma.‘ Ale prichádzali výstrahy: ‚Nechodte za nimi. Ja som ich neposlal, ale oni bežali.‘ (Pozri Jeremiáš 23,21.)“

„Pôsobenie Pána bolo zjavné a Jeho zjavenia toho, čo je pravda, boli nanajvýš obdivuhodné. Bod za bodom ustanovil Pán Boh nebies. To, čo bolo pravdou vtedy, je pravdou aj dnes. Hlasy však neprestávajú zaznievať: ‚Toto je pravda. Mám nové svetlo.‘ Tieto nové svetlá v prorockých líniiach sa však prejavujú nesprávnym uplatňovaním Slova a uvádzaním Božieho ľudu na bludisko bez kotvy, ktorá by ich držala. Keby študent Slova prijal pravdy, ktoré Boh zjavil vo vedení svojho ľudu, osvojil si tieto pravdy, strávil ich a uviedol ich do svojho praktického života, potom by bol živým kanálom svetla. Ale tí, ktorí sa dali na skúmanie nových teórií, majú zmes pravdy a omylu spojenú dohromady, a po tom, čo sa usilovali tieto veci vyzdvihnúť, preukázali, že svoj knôt nezapálili od božského oltára, a ten zhasol v temnote.“ Selected Messages, kniha 2, 103, 104.